

Cortul întâlnirii

(Exodul 25 - 40) - pentru tinerii credincioși -

Georges Andre

GBV

BUCUREȘTI 1994

©1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV)

Postfach 80 D-35673 Dillenburg GERMANY

Nota Autorului

Aceste note nu reprezintă un studiu complet asupra Cortului întâlnirii, ci sunt doar rezumatul câtorva gânduri, un scurt comentariu, asupra a ceea ce este un tip remarcabil de natură să ne ajute la o mai bună înțelegere a mărețiilor și comorilor cuprinse în Noul Testament.

„Cu ajutorul unor tipuri, lucrurile adânci și extraordinare ale credinței noastre ne devin accesibile, limpezi, pipăibile" (J.N.D.).

Georges Andre

Introducere

În cartea Genezei, îl vedem pe Dumnezeu adresând chemarea Sa unor oameni luați ca persoane separate — cum ar fi, de exemplu, Avraam — cerându-le să-și părăsească locul unde se aflau pentru a deveni călători și stăini, în căutarea unei „patrii mai bune". La fel și credinciosul zilelor noastre este chemat de Domnul Isus „afară din tabără", devenind un „străin și un călător" în drum spre ceruri.

Dar în Exod, Dumnezeu arată că El cheamă nu numai indivizi separați, ci dorește să aibă un popor întreg care să aparțină Lui pe pământ. Ce a făcut El pentru poporul acesta? în primul rând, l-a eliberat de sub puterea vrăjmașului (Faraon), l-a scăpat de judecată, răscumpărându-l prin sângele mielului pascal (Exodul 12) și l-a despărțit de lume (Egipt), cu ajutorul Mării Roșii, spre a-l aduce în pustie. Și acolo în pustie, Dumnezeu Se revelează ca Acela , care dorește să locuiască în mijlocul poporului Său (Exodul 15.2; 25.8; 29.45-46).

Tot astfel, în timpul nostru, Dumnezeu locuiește în mijlocul celor răscumparați care alcătuiesc un tot unitar: Casa Lui, , alcătuită din pietre vii, așa cum rezultă din 1 Petru 2; un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul, așa cum apar ei în Efeseni 2.19-22.

Găsim în Cuvântul Domnului șapte „locuințe" succesive ale Lui pe pământ:

- a) Cortul întâlnirii (Exodul 40.34-35)
- b) Templul lui Solomon (2 Cronici 5.13-14)
- c) Christos (Ioan 2.21; 2 Corinteni 5.19)
- d) Biserica
- e) Templul lui Ezechiel în raport cu împărăția milenială (Ezra 43.2-7)
- f) Noul Ierusalim (Apocalipsa 21.22)
- g) Pământul cel nou (Apocalipsa 21.3).

Învățăturile referitoare la Cortul întâlnirii se află în Exodul 25-40. Nici un amănunt nu este lăsat acolo la bunul plac al poporului, și nici chiar la aprecierea lui Moise: totul trebuia să fie „după modelul” arătat de Dumnezeu (25.9), principiu absolut valabil și în cazul Bisericii.

În capitolele 25-31 ale Exodului avem instrucțiunile date de Domnul lui Moise. Acestea cuprind:

- a) capitolele 25-27: Cortul și principalele sale obiecte, cu excepția altarului de aur și a ligheanului de aramă;
- b) capitolele 28-29: preoții, veșmintele și consacrarea lor;
- c) capitolul 30: altarul de aur, argintul răscumpărării, ligheanul de aramă și mirodeniile;
- d) capitolele 35-40 tratează facerea Cortului. Dar în intervalul acoperit de capitolele 32-34 se relatează tristul episod referitor la vițelul de aur. Trebuia ca poporul să ajungă la cunoașterea de sine și să-și dea seama că în sine însuși nu era vrednic decât de judecata Domnului. Și atunci intră în acțiune dragostea pentru Domnul a celor ce-L căutau cu tot dinadinsul, și ei vin spre Cortul întâlnirii (Exodul 33.7). În sfârșit, Moise, a cărui față este plină de strălucire (34.29-35), poate prezenta poporului instrucțiunile divine referitoare la locuirea Sa în mijlocul lor. O măreață învățătură pentru noi înșine se desprinde de aici: exact în măsura în care credincioșii își vor recunoaște propria lor incapacitate și se vor alipi de Persoana Domnului, fiind gata să iasă „afară din tabără la El”, vor putea prinde gândul lui Dumnezeu cu privire la condițiile și caracteristicile locuirii Lui în mijlocul poporului Său (cf. Ezra 43.10-11).

Vom reține trei gânduri mai importante care se desprind din învățătura pe care ne-o oferă Cortul întâlnirii:

- a) casa lui Dumnezeu, unde locuiește El pe pământ și care astăzi corespunde Bisericii sau Adunării;
- b) manifestarea lui Dumnezeu în Christos; altfel spus: Dumnezeu Se revelează omului;
- c) accesul spre sfântul locaș, sau drumul pe care Dumnezeu l-a deschis omului ca să se poată apropia de El.

Capitolul I:

Planul general al Cortului întâlnirii și materialele folosite pentru confecționarea lui

Dimensiuni principale:

- a) Curtea Cortului: 100 coți x 50 coți (Exodul 27.9-12). Poarta Cortului, poarta curții Cortului = 20 coți.
- b) Cortul propriu-zis: lungimea = 30 coți; lărgimea = 10 coți; înălțimea 10 coți (Exodul 26.15-25).
- c) Locul Sfânt: lungimea = 20 coți; lărgimea = 10 coți; înălțimea = 10 coți (perdeaua care despărțea Locul Sfânt de Locul Preasfânt era atârnată cu ajutorul unor copci sau agrafe, Exodul 26.33).
- d) Locul Preasfânt: era un cub cu latura de 10 coți (cubul este simbolul perfecțiunii și sugerează încercarea infinitului de a se revela în ceea ce este „finit”; cf. Apocalipsa 21.16).

Un număr de șase obiecte importante se aflau în Cort, în ordinea următoare, pornind de la intrarea în curte (aflată la răsărit):

în curtea Cortului = altarul de aramă ligheanul de aramă

în Locul Sfânt = la dreapta: masa cu pâinile în fund: altarul de aur în partea stângă: sfeșnicul

în Locul Preasfânt = chivotul mărturiei

Materiale folosite la confecționarea Cortului (Exodul 25.3-7; 35.4-36.7)' Patru grupe:

Exodul 25.3 = simboluri ale lui Dumnezeu Tatăl

- a) aurul (metalul cel mai prețios menționat în Biblie): ceea ce este divin, natura dumnezeiască („aur curat”); dreptatea esențială a lui Dumnezeu
- b) argintul: răscumpărarea, prețul răscumpărării (Exodul 30.16)
- c) arama: dreptatea lui Dumnezeu dovedită prin exercitarea judecății (Apocalipsa 1.15; Numeri 16.36-40)

Exodul 25.4-5 = simboluri ale lui Christos

- d) materii vopsite în albastru: Cel ce S-a coborât din cer

stacojiu: sângele, suferința, gloria pământească a Mesiei în raport cu Israel (cf. Numeri 4.8; Matei 27.28)

- e) purpuriu: Fiul Omului, care- în urma suferințelor va primi gloria universală (Numeri 4.13; Marcu 15.17; 16.19)

f) inul subțire: Omul desăvârșit (Apocalipsa 19.8), fără pată înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, drept în slujba și în mersul <Lui ⁵

g) păr de capră: despărțirea pentru Dumnezeu (haina profeților, Zaharia 13.4; Matei 3.4)

h) piei de berbeci vopsite în roșu: devotamentul până la moarte (berbecele era oferit ca dar al consacrării, Exodul 29.15-35)

i) piei de vițel de mare: spirit de veghere care rezistă, oricărei tentații; umilința. (învelișul exterior, Isaia 53.2)

j) lemn de salcâm (acacia = cel ce nu putrezește); firea omenească a lui Isus.

Exodul 25.6 = simboluri ale Duhului Sfânt untdelemn pentru sfeșnic: lumina

k) mirodenii pentru, untdelemnul ungerii

l) tămâie: calitățile perfecte ale lui Christos prezentate lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt (Filipeni 3.3).

Exodul 25.7 = simboluri ale celor răscum-părați (obiecte ale preoției)

m) pietre de oriix: pe umerii marelui preot

n) pietre de prins de .pieptar: pe inima marelui preot..

Unitate în diversitate; iar, sub alt aspect, însușirile perfecte ale Domnului Isus.

Darul (ofranda) poporului

Domnul cere poporului să aducă pentru El, să-L aducă Lui Insusi un dar din ceea ce era al lor (Exodul 25.2; 35.5). Toți israeliții puteau aduce o ofrandă, pentru că primiseră cu toții de la egipteni, la ieșirea lor din țara robiei, diverse bogății și lucruri de valoare (Exodul 11.2-3; 12.35-36) dar nimeni nu era obligat să aducă darul respectiv. Numai cei „cu tragere de inimă și cu bunăvoință” făceau lucrul acesta (Exodul 35.21; 36.2). Fiecare dădea potrivit posibilităților sale: unul aducea aur, altul argint, altul pânză, însă și unii și alții aveau același scop: să aducă ceva pentru Casa lui Dumnezeu.

De altă parte, numeroși bărbați și femei nu s-au mulțumit doar să aducă unele daruri, ci s-au apucat de treabă pentru a face lucrările rânduite de Domnul (Exodul 36.2), dovedind și în privința aceasta „tragere de inimă”.

De exemplu, ni se spune la Exodul 35.25 că „toate femeile înțelepte cu inima au tors cu mâinile lor” tort vopsit în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și în subțire. Femeile acestea nu s-au mărginit doar la a aduce niște daruri pentru Casa lui Dumnezeu, ci și-au dat concursul la efectuarea lucrărilor respective. Dar ele făceau lucrul acesta în sfera lor de activitate, în corturile lor sau la usa acestora. Firul pe care-l pregăteau ele pentru sfântul Locaș trebuia să fie de bună calitate, pentru că dacă nu ar fi fost rezistent, prea puțin conta talentul „oamenilor

iscusiți" (Exodul 36.8), covoarele și perdelele Cortului nu ar fi fost trainice.

Fiecare credincioasă, indiferent de vârsta ei, poate „toarce” în sfera ei de activitate diferitele culori ce ne vorbesc de strălucirea felurită a Domnului Isus: în discuțiile sale, în atitudinea pe care o adoptă în relațiile cu semenii, în influența pe care o exercită, în toate acestea să pună ceva din ființa lui Christos, din calitățile Sale perfecte, din gloria Lui. Maria din Betania era atât de pătrunsă de lucrul acesta, încât atunci când a uns capul și picioarele Mântuitorului, „toată casa” s-a umplut de mirosul mirului.

Apoi, alte femei iscusite, „cât le lăsa inima” au tors păr de capră. Dacă despărțirea de lume în viața de toate zilele, lucru de care ne vorbește părul de capră, nu s-a realizat în interiorul casei noastre, în viața de familie, în obiceiuri, în ținută, în privința locurilor pe care le frecventăm, în educația dată copiilor noștri, atunci cum se va putea realiza în Casa lui Dumnezeu? Darurile cele mai eminente dintr-o adunare nu vor putea oferi binecuvântarea pe care Domnul vrea s-o transmită prin intermediul lor, dacă surorile noastre nu au „tors”, în deplină supunere față de Domnul, și albastrul, și purpuriul, și cărămiziul, și inul subțire și părul de capră.

Între copiii lui Israel se puteau distinge, la acel moment, patru categorii de persoane:

a) cei ce nu aduceau nimic, fie din cauză că erau prea egoiști, fie datorită faptului că-și dăduseră ofrandele la fabricarea vițelului de aur!

b) cei ce se limitau la aducerea unui dar,

c) cei ce, pe lângă ofranda adusă, continuau să-și dea concursul la confecționarea Cortului și uneltelor sale,

d) cei care, pe temeiul unei chemări speciale din partea lui Dumnezeu, erau deosebit de dotați pentru construcția sfântului Locaș (compară cu darurile Duhului Sfânt dintr-o adunare, 1 Corinteni 12 etc.)

Toți cei ce contribuiau la confecționarea Cortului făceau lucrul acesta din dragoste pentru Domnul. Dacă noi 11 iubim pe Domnul Isus, vom avea pe inimă nu numai să trăim din adunare (oricât de mari și valoroase ar putea fi binecuvântările acestea), ci și să trăim pentru adunare, aducându-ne fiecare personal, potrivit cu ceea ce am primit, contribuția noastră pentru binele și propășirea adunării, urmând călăuzirea divină.

Vine un timp când aducerea darurilor și slujbele vor trebui să înceteze (Exodul 36.6). De aceea, să nu lăsăm să treacă tinerețea noastră fără a ne implica, din toată inima, în lucrarea destinată Casei lui Dumnezeu, potrivit cu harul pus de El la dispoziția noastră.

Capitolul II:

Cortul propriu-zis Exodul 26

Pentru a putea fi transportat în cursul diferitelor etape ale călătoriei prin pustie, Cortul era demontabil, ceea ce nu înseamnă deloc că el nu constituia Un întreg. De fiecare dată, înainte de a se da sem-nalul de plecare, leviții desfăceau Cortul și-l transportau, parte pe umeri, parte în care trase de animale. Ori de câte ori ajungeau la noul loc unde urma să fie amplasată tabăra totul se începea prin ridicarea Cortului, după care poporul se instala de jur împrejurul lui (Numeri 1-4).

Corpul propriu-zis al Cortului era compus din scânduri, covoare și perdele. Cortul este, pe de o parte, un simbol al lui Christos, iar pe de alta un tip al răscumpăraților Domnului care alcătuiesc împreună Casa Lui, Adunarea lui Dumnezeu.

1) Scândurile

Dimensiuni: un cot și jumătate lățime pe 10 coți lungime. Pentru partea de miazănoapte au fost necesare 20 de scânduri, pentru - partea de miazăzi 20 și pentru partea de apus 8 scânduri, în total 48 de bucăți.

Fiecare scândură reprezenta deci o planșă, o blană lată și lungă ce trebuia să provină de la un arbore uriaș. Copacul a fost tăiat și scândura a fost fasonată, numai după aceea fiind adusă la locul unde urma să fie încorporată în structura Cortului. Tot astfel, credinciosul răscumpărat a fost scos din această lume și format de Dumnezeu spre a deveni o părticică din Casa Lui (cf. 1 împărați 6.7).

Dar nici o scândură, oricât de înaltă și lată ar fi ea, nu poate sta singură în picioare (26.15). De aceea, două urechi aflate la partea de jos a fiecărei scânduri pătrundeau adânc în două picioare de argint. Acestea reprezentau răscumpărarea (Exodul 30.11-16; 38.25-27), îndreptățirea prin credință, așa cum este ea prezentată în Romani 3-5. Cele două picioare de argint ne duc cu gândul la cele două adevăruri-fundamentale: dreptatea și dragostea lui Dumnezeu, cărora lucrarea lui Christos le-a dat un răspuns pe deplin satisfăcător. Deoarece Christos a luat asupra Lui păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi, primind judecata care ni se cuvenea nouă, Dumnezeu este drept acordând iertare păcătosului, adică „în așa fel încât să fie drept și să îndreptățească pe cel ce crede în Isus” (Romani 3.26). În felul acesta, dragostea Lui care voia să ne ierte este în deplină armonie cu dreptatea Sa. Dumnezeu nu poate decât să ierte păcatele aceluia care, prin credință, se așază sub sângele lui Isus Christos:

or, aceasta este dreptatea Lui față de Christos.

Așadar, asemenea unei scânduri așezate în poziție verticală în nisipul pustiei, bine consolidată pe temelie, credinciosul răscumpărat stă în picioare în timp ce mântuirea lui este bine asigurată.

„Prin credință stați voi în picioare” ni se spune în 2 Corinteni 1.24. Într-adevăr, nici prin puterea, nici prin cunoștința noastră, ci numai prin credința în lucrarea săvârșită de Domnul Isus putem noi sta în picioare. Însă Sfânta Scriptură adaugă: „Cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10.12). Există persoane care lasă impresia că stau în picioare: au fost crescute într-un mediu de viață creștin, au primit un important număr de cunoștințe biblice în cadrul scolii duminicale sau în adunările publice, dar nu au avut niciodată o întâlnire personală cu Christos ca Mântuitor, și dacă „cuvântul nu a fost amestecat în inimile lor cu credință”, chiar dacă aparent stau în picioare, acestea vor cădea în mod sigur. Avertismentul acesta se adresează și adevăraților copii ai lui Dumnezeu în privința umblării lor, a vieții lor de toate zilele; să nu ne gândim niciodată, văzând un frate care a căzut, că nu ni s-ar putea întâmpla la fel și nouă înșine (Galateni 6.1), ci să ne punem toată încrederea în harul și în puterea Domnului, după cum este scris: „va sta în picioare, pentru că Domnul are putere să facă să stea” (Romani 14.4).

Dar o scândură oricât de bine fixată pe temelie, ar putea finisat răsturnată de vânturile pustiei dacă ar rămâne singură; de aceea, scândurile Cortului "trebuiau să fie prinse unele de altele. Lecția pe care o descoperim aici este următoarea: indiferent de vârsta pe care o avem, tineri și bătrâni, să nu ne gândim vreodată că am putea rezista, de unul singur, ca credincioși, ci să căutăm părtășia cu alți copii ai lui Dumnezeu. Lucrul acesta este deosebit de important, îndeosebi când un tânăr părăsește căminul părintesc din diverse motive și - se stabilește, pentru un anumit timp, într-un oraș străin sau într-o țară străină.

„Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu” (Iacov 4.4). Să avem grijă de a nu căuta prieteni în lume, ci, din contră, să fim recunoscători Domnului pentru prietenii creștini pe care El ni-i scoate în cale și cu care putem avea obiective comune și o fericită colaborare. Întrajutorarea, pe calea credinței, rugăciunea comună, împărtășirea unor minunate descoperiri din Cuvântul Domnului și a unor experiențe personale hărăzite de îndurarea divină, iată doar câteva din prețioasele avantaje ale prieteniei creștine. Dar mai mult ca atât: Nu numai câteva scânduri trebuiau să - fie prinse una de alta, ci toate trebuiau să fie perfect unite și ținute laolaltă cu ajutorul a cinci „drugi” (Exodul 26.26- 28). Drugii aceștia prezintă cel puțin trei semnificații importante:

a) drugul (traversa) central care lega la mijloc toate scândurile ne duce cu gândul la Duhul Sfânt care, după 1 Corinteni 12.13, unește pe toți cei răscumpărați într-un singur trup (să nu uităm însă că adevărul referitor la Trupul lui Christos nu a fost revelat în Vechiul Testament);

b) drugii aceștia sunt, de asemenea, un tip al slujirii prin Duhul Sfânt, potrivit cu Efeseni 4.11- 14, slujire care are ca scop, printre altele, „zidirea Trupului lui Christos, până vom ajunge cu toții la unirea credinței... ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo...” De asemenea, putem apropia această imagine de Faptele Apostolilor 2.42;

c) în sfârșit, din punct de vedere moral, drugii amintesc pasajul din Efeseni 4.1-3 unde umilința, blândețea, îndelunga răbdare, îngăduința și dragostea sunt indispensabile pentru ca credin-cioșii să poată rămâne uniți cu adevărat în viața practică, în mărturia lor exterioară.

Scândurile Cortului, așezate în poziție verticală, pe temelia lor de argint și unite cu ajutorul drugilor, erau acoperite cu aur; răscumpărații Domnului sunt născuți din nou, au devenit „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1.4) și, când sunt priviți în sfântul locaș, nu mai pot fi văzuți ca scânduri izolate, din cauza aurului care-i acoperă. În ideea aceasta alcătuiesc ei astăzi, „ca niște pietre vii”, Casa lui Dumnezeu (1 Petru 2).

2) Perdeaua (Exodul 26.31-35)

Potrivit cu Evrei 10.20, perdeaua care despărțea Locul Sfânt de Locul Preasfânt reprezintă pe Christos venit în trup. Perdeaua aceasta era făcută din fir albastru (caracterul Celui ce a venit din cer), purpuriu (Cel ce a suferit judecata divină va primi domnia universală), cărămiziu (culoarea sângelui, amintește suferințele Sale, dar și gloria ca Mesia al lui Israel) și în subțire (firea omenească și umblarea fără cusur a lui Isus) — toate acestea reprezentând trăsături ale Domnului Isus pe care ni le prezintă, într-un mod aparte, cele patru Evanghelii (patru stâlpi), dar și toate celelalte pagini ale Cuvântului scris.

Mulți oameni nu au putut discerne gloria Cuvântului făcut trup (recomandăm călduros, la acest punct, broșura lui J.G.Bellett, „Gloria morală a Domnului Isus”). Într-adevăr, perdeaua dinăuntru ascundea chivotul, dar ea a fost sfâșiată de sus până jos când Domnul murea pe crucea Golgotei. De altă parte, apostolul Ioan amintește pe cei care, împreună cu el, „au văzut slava Lui, slavă ca a unicului Fiul din partea Tatălui”, „plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14).

Pe perdeaua dinlăuntru erau brodați niște heruvimi a căror prezență sugera că Domnul discerne totul, ia cunoștință de orice lucru și judecă totul (vezi Apocalipsa 1-3). Heruvimii aceștia, aducând aminte de heruvimii reali din Eden, arătau că intrarea în Sfântul Locaș era oprită. Dar azi, perdeaua fiind sfâșiată, Isus ne-a deschis o intrare liberă direct în prezența lui

Dumnezeu (Luca 23.45; Evrei 10.19-22).

3) Covoarele, acoperișul Cortului și învelitorile

a) Covoarele (Exodul 26.1-6)

Zece covoare de 4 coți lățime pe 28 de coți lungime formează un întreg de 48 x 28 de coți. Ele erau făcute din același fir cu perdeaua, dar dacă la perdea vine mai întâi firul albastru, la covoare este menționat întâi inul subțire. Într-adevăr, dacă prin intermediul covoarelor este reprezentat Christos (pornind de la premisa că, în ansamblu, Cortul ne vorbește de Dumnezeu manifestat în Christos), ele reprezintă, de asemenea, credincioșii — așa cum sunt ei priviți în Christos, „deveniți plăcuți înaintea lui Dumnezeu în Preaiubitul Lui.” Or, când vine vorba de credincioși, în primul rând dreptatea practică a umblării lor este ceea ce trebuie să-i caracterizeze, pe când în cazul lui Christos este scos în evidență mai ales caracterul Lui ceresc.

Copiii lui Dumnezeu — așa cum sunt ei văzuți în structura Sfântului Locaș (sanctuarul) și cum îi prezintă Epistolele către Efeseni și Coloseni poartă chipul lui Christos, oglindesc trăsăturile Lui.

Covoarele erau prinse împreună, strâns îmbinate cu ajutorul unor chiotori lucrate din fir albastru și al unor copci (agrafe) de aur. Semnificația acestor chiotori și copci este clară: legăturile care îi unesc pe cei răscumpărați astăzi sunt divine și cerești; Credincioșii nu se grupează, nu se strâng laolaltă pentru că le place sau le convine lor lucrul acesta, sau pentru că au căzut de acord asupra unor puncte referitoare la unirea lor, ci din cauză că Dumnezeu Insusi este Cel ce-i unește, îi leagă laolaltă într-un mod indestructibil.

Adunându-se simplu în jurul Persoanei Domnului Isus, ei dau mărturie cu privire la ceea ce a făcut Dumnezeu în-ei și pentru ei sau, după cum zicea odată cineva, „ei exprimă în fapte ceva ce deja există prin credință.” într-un timp de mare decadentă morală și spirituală ca al nostru, o asemenea Adunare trebuie să se conformeze pasajului din 2 Timotei 2.19 și 22, dacă se urmărește cu tot dinadinsul încadrarea în gândul și voia lui Dumnezeu, (A se vedea, în această privință, broșura noastră intitulată „Numele care ne adună”).

În practică, este important ca credincioșii să poată dovedi care este poziția lor în Sfântul Locaș (sanctuarul spiritual), să reproducă trăsăturile lui Christos (inul subțire, firul albastru, purpuriu și cărămiziu; „Dacă răbdăm împreună cu El, vom și împărați împreună cu El”) și să exprime realitatea unității pe care Dumnezeu a realizat-o cu ei.

Dacă este adevărat că Vrăjmașul a reușit să disperseze și să dividă pe creștini în ce privește mărturia lor practică pe pământ, nu este mai puțin adevărat că în Isus Christos și pentru

Dumnezeu ei sunt. una, după cum toate covoarele Cortului prinse unul de altul cu ajutorul copcilor de aur alcătuiau „un întreg” (Exodul 26.6).

b) Acoperișul Cortului (Exodul 26.7-13)

Drept „acoperiș, peste cort” serveau niște covoare de păr de capră care asigurau protecția contra oricărei influente sau murdării exterioare.

Un număr-de 11 covoare cu dimensiunile de 4 x 30 coti alcătuiau o învelitoare de 44 x 30 coti care, prin urmare, depășea, ca dimensiune, primele covoare.

Părul de capră ne vorbește de separarea pentru Dumnezeu (haina profeților), nu printr-o atitudine severă față de păcătoși, ci despărțire de păcătoși printr-o asprime față de sine însuși, care îngăduie apropierea cu amabilitatea și blândețea de ordin extrem, așa cum au fost întruchipate ele în persoana Domnului Isus Christos.

Nu putem oglindi trăsăturile de caracter ale lui Christos (covoarele) fără o clară despărțire de lume. Femeile au tors părul de capră (Exodul 35.26): fiecare credincios, chiar și cel mîi umil, este chemat să realizeze practic această despărțire de lume îri viața sa de toate zilele, în casa lui, la locul lui de muncă, în conduita-sa. Dacă fiecare creștin, în locul unde se află, „toarce” părul de capră, despărțirea vizibilă dintre Casa lui Dumnezeu și lume se va realiza în mod fericit; dar dacă, practic, el încurcă firele, însăși țesătura „acoperișului Cor-tului” nu va mai exercita un rol de protecție contra murdăriilor exterioare.

Covoarele care slujeau ca acoperiș erau prinse laolaltă cu ajutorul unor copci de aramă, ceea ce simbolizează unitatea credincioșilor în despărțirea lor de lume și judecata a tot ce este rău și vinovat.

c) învelitoarea din piei de berbeci Berbecul reprezenta ofranda (darul) de con-sacrare (Exodul 29.19). El preînchipuie devota-mentul celor răscumpărați față de Domnul, față de interesele Lui și acelea ale Casei Sale. Acest devotament al celui credincios este determinat și motivat de înțelegerea consacrării totale a lui Christos față de Dumnezeu în folosul răscumpăraților Lui, consacrare care a durat până la capătul vieții Sale pământești (pieile erau vopsite în roșu) (2 Corinteni 5.15; Efeseni 5.2).

Despărțirea exterioară fără participarea inimii, fără devotamentul lăuntric față de Domnul, con- duce la legalism și dreptate personală (un exemplu clasic avem în Luca 18.9-14). „Este drept iubirea-ntreagă Domnul să ne-o ceară-acum, Căci Christos a vrut s-aleagă, Cel dintâi — al jertfei drum...”

d) Invelitoarea din piei de vițel de mare Acesta era învelișul exterior, singurul lucru care se vedea din corpul Cortului, în afară de perdeaua ce servea ca poartă la intrarea în Locul Sfânt.

Pentru a vedea covoarele și broderiile lor, aurul ce acoperea scândurile și diferitele obiecte aflate în Sfânta Sfintelor, trebuia să pătrunzi în sanctuar. Din exterior se putea observa doar acea învelitoare făcută din piei de vițel de mare. La fel a fost cu Christos în timpul vieții Sale pământești: pentru a descoperi feluritele aspecte ale gloriei Sale, era necesară acea credință care să discearnă în El pe Fiul lui Dumnezeu. Pentru unii însă, „nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Isaia 53.2).

Aceste piei de vițel de mare ne mai vorbesc de duhul de veghere absolut necesar nouă pentru a putea evita capcanele întinse de Vrajmașul sufletelor noastre și pentru a ști cum să dejucăm manevrele lui ucigașe. Este un fel de „simț al mirosului” spiritual de o eficiență deplină. Fără veghere în umblarea noastră, ajungem să fim duși de anturaje lumești sau de valurile împrejurărilor în situații din care, dacă nu intervine Domnul să ne scoată, nu putem decât să-I necinstim Numele (1 Corinteni 15.33-34; Proverbele 4.20-27).,

Cele patru lucruri prezentate mai sus se află, așadar, într-o foarte strânsă legătură: pentru a întruchipa trăsăturile de caracter ale lui Christos, este absolut indispensabil ca toți copiii lui Dum-nezeu să realizeze despărțirea de lume și păcat, devotarea față de Christos și vegherea neîntreruptă. Dacă ne supunem întrutotul Dom-nului și avem pe inimă să-L slujim cu dragoste, vom fi bine păziți de piedici și lațuri satanice, vom înțelege tot mai profund nevoia despărțirii de lume și vom veghea cu privire la tot ce ar putea știrbi mărturia noastră și ar compromite lucrarea Domnului.

Capitolul III:

Curtea cortului întâlnirii

În principiu, curtea și împrejmuirea sa ne vor-besc despre mărturia exterioară și publică pe care trebuie s-o dea cei ce alcătuiesc Gasa lui Dumnezeu, spre deosebire de Cortul cu altare care ne prezintă sanctuarul și tot ceea ce poate fi contemplat acolo. Sfântul Locaș era așezat pe niște temelii de argint (cu excepția stâlpilor ce susțineau perdeaua de la intrarea Cortului și care erau fixați pe niște picioare de aramă, vizibile din exterior), în timp ce stâlpii curții se sprijineau pe picioare de aramă.

1) Stâlpii și pânzele curții

(Exodul 27.9-19)

Dimensiunile pânzelor de in subțire răsucit: 100 de coți lungime pe 50 coți lățime; 56 de

stâlpi susțineau 280 coți de pânză; poarta dinspre răsărit susținută cu ajutorul a 4 stâlpi era largă de 20 de coți.

De reținut că lungimea totală a pâzelor este egală cu aceea a covoarelor Cortului puse cap la cap, ceea ce înseamnă că mărturia exterioară nu trebuie să depășească niciodată viața interioară trăită în sanctuar. Înălțimea pâzelor fiind de cinci coți, era imposibil să vadă cineva din exterior ce se petrecea înăuntrul curții. Ceea ce se putea observa erau numai pieile de vițel de mare ale Cortului și fumul care se ridica de pe altarul de aramă.

Această împrejmuire albă (în subțire) sprijinită pe stâlpii de aramă la baza cărora se aflau temeliile de aramă ne vorbește, îndeosebi, de următoarele lucruri:

1) Casa lui Dumnezeu și curtea ei trebuie să fie vizibil despărțite de mediul înconjurător. Culoarea albă a pâzelor arată că nu era permis accesul, în această împrejmuire, a nici unui lucru întinat (cf. cu Noul Ierusalim, Apocalipsa 21.27).

2) Viața pură și fără pată a lui Christos în această lume (înul subțire) care a răspuns totdeauna și pe deplin tuturor cerințelor dreptății lui Dumnezeu (arama).

3) Mărturia publică exterioară a îndreptățirii dovedite în practică (înul subțire, cf. Apocalipsa 19.8) de către cei credincioși, mărturie bazată pe judecata de sine a copiilor lui Dumnezeu care sunt dispuși să sufere, dacă va fi cazul, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu (arama), uniți într-un ansamblu solid prin lucrarea de răscumpărare săvârșită de Christos (bețele de legătură din argint, Exodul 26.17; cf. 38.25-31; Ioan 11.52).

Într-adevăr, nu este potrivit ca cei răscumparați să facă paradă înaintea lumii cu privire la siguranța mântuirii lor (temeliile de argint) sau la diversele binecuvântări de care au ei parte datorită poziției ce le-a fost rezervată în Christos. Despre toate aceste lucruri trebuie să dea mărturie umblarea lor, felul lor de comportare; judecata de sine unește, în calitate de răscumparați ai Domnului, mărturia lor practică în fața lumii: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții... să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că fu M-ai trimis" (Ioan 13.35; 17.21).

2) Ușa Cortului

(Exodul 27.16)

Dimensiuni: 20 de coți lățime pe 5 coți înălțime = 100 coți pătrați, adică exact aceeași suprafață pe care o aveau perdelele ce asigurau intrarea în sanctuar; acestea aveau 10 x 10 coți = 100 coți pătrați.

Prin urmare, ușa Cortului era largă. Avea, drept ușă, o perdea ale cărei culori erau identice

cu ale celorlalte perdele ale Cortului. Ea ne vorbește despre Christos în har, așteptând cu brațe deschise pe „oricine” ar vrea să intre înăuntru: Isus este Ușa (Ioan 10.7). Nici un heruvim nu poate bloca drumul spre curtea Cortului, așa cum altădată intrarea grădinii Edenului fusese păzită și accesul interzis (Geneza 3.24).

Totuși, exista o condiție foarte importantă pentru ca un israelit să poată intra pe aceasta poartă: aducerea unei jertfe. Odată intrați pe poarta Cortului, ajungem la

3) Altarul de aramă

(Exodul 27.1-8)

Primul obiect cu care luăm contact când am pătruns înăuntru.

Dimensiuni: 5 x 5 x 5 coți, deci cubic, un simbol care reamintește semnificația universală a crucii (4 vânturi, 4 puncte cardinale etc.). Altarul este un tip al lui Christos (lemnul de salcâm), dar al Acelui Christos care Se confruntă cu judecata lui Dumnezeu pentru păcat (arama) (cf. Numeri 16.36-40).

Rostul principal al altarului era asigurarea unui loc unde să se poată aduce jertfe și să se verse sânge, singurul care „face ispășire pentru suflet” (Leviticul 17.11; a se mai vedea Evrei 9.22: „fără vărsare de sânge nu este iertare”). Altarul ne vorbește de Christos. Tot ce se petrecea la altar ne prezintă crucea lui Christos.

Două adevăruri fundamentale se prezintă de la altarul de aramă și din jertfele care erau aduse acolo:

a) nevoia sângelui pentru înlăturarea păcatului. Acest adevăr este scos în evidență de-a lungul întregii Biblii, de la Geneza și până la Apocalipsa: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6.23). Sângele vărsat ne vorbește, fie despre moartea vinovatului, fie despre moartea locuitorului acestuia, a victimei jertfite în locul său.

Nu există nici un alt mijloc pentru a șterge păcatul dinaintea ochilor lui Dumnezeu.

b) doctrina esențială a substitutiei. Conform gândului lui Dumnezeu, o jertfă fără cusur poate fi oferită în locul vinovatului: de exemplu, berbecul înjunghiat în locul lui Isaac (Geneza 22) sau mielul pascal care moare în locul întâiului-născut al lui Israel (Exodul 12). „Christos a suferit odată pentru păcate, El, Cel Drept, pentru cei nedrepti” (1 Petru 3.18). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21).

Grătarul de aramă al altarului care suporta focul judecății ne aduce aminte de Christos care a trecut prin focul judecății divine. Cercetat astfel până în cele mai adânci cute ale Ființei Sale, El Și-a putut manifesta propria Sa perfecțiune și lipsa oricărui cusur.

Jerfele care erau oferite pe acest altar: arderi de tot, daruri de mâncare, jertfe de mulțumire, jertfe pentru păcat, și pentru vină. (Pentru relații suplimentare, se va vedea broșura noastră sub titlul de „O singură ofrandă — Diverse sacrificii” N. tr.)

Să ne oprim puțin la jertfa pentru păcat, așa cum este ea prezentată în Leviticul 4.27-35. Un israelit care, prin neascultarea de o poruncă a Domnului, „s-a făcut vinovat”, ajunge să-și dea seama de păcatul lui. Duhul Sfânt este Acela care, prin inter-mediul Cuvântului Scripturii îl convinge de păcat. Un tânăr poate rămâne mult timp indiferent cu privire la păcatele pe care le-a comis, precum și în ceea ce privește starea sa de păcat înaintea lui Dumnezeu. Dar iată, vine un moment când, în îndurarea Sa, Dumnezeu intervine prin Duhul Lui pentru a produce în conștiința lui acest sentiment de vinovăție. Ce va trebui atunci să facă tânărul acesta?

Israelitul trebuia „să-și aducă darul”: o capră sau un miel fără cusur (Leviticul 4.28,32). Nu era suficient să știe cum trebuia procedat pentru ca păcatul să fie iertat, ci se impunea efectiv să aducă o jertfă; să meargă în turma lui spre a căuta un animal, nu unul beteag, ci unul fără nici un cusur, și apoi să străbată calea de la un capăt la altul, aducând vita la poarta curții pentru a fi jertfită pe altar. Ajuns aici, israelitul trebuie „să-și pună mâna pe capul animalului”: prin acest gest, el aruncă asupra animalului nevinovat și fără cusur propriul sau păcat, propria sa vinovăție. Apoi, tot lui îi revenea sarcina să înjunghie animalul pentru jertfă.

În vremea harului, păcătosul trebuie să vină personal la cruce, să-și recunoască păcatul, acceptând că acesta a fost purtat de Mielul fără cusur și fără pată care a primit în ființa Sa judecata lui Dumnezeu cuvenită vinovatului.

Preotul lua din sângele animalului adus ca jertfă, ungea cu el coarnele altarului și vărsa restul la picioarele altarului; apoi ardea grăsimea și făcea ispășire pentru păcătos. Acest preot ne vorbește de Christos însuși care a făcut tot ce trebuia pentru curățirea și iertarea vinovatului. După ce erau împlinite toate aceste condiții, Cuvântul declară de două ori: „și i se va ierta” (Leviticul 4.31,35). Israelitul se putea întoarce acasă sigur de iertare, nu din pricina a ceea ce ar fi putut simți el, ci datorită celor scrise în Cuvântul lui Dumnezeu: „și i se va ierta.” La fel stau lucrurile și în zilele noastre: Lucrarea săvârșită de Christos ne dă siguranța mântuirii, iar Cuvântul lui Dumnezeu ne dă garanția acestuia: „Cine crede în Fiul are viața veșnică” (Ioan 3.36; a se mai vedea Evrei 10.10,14). Dacă cineva nu este sigur de mântuirea sa, să pună mâna pe Biblie și, sub privirile lui Dumnezeu, să citească iarăși cele scrise și să le creadă cu toată inima.

Și pentru arderea-de-tot (Leviticul 1), israelitul care se apropia de altar trebuia „să-și pună mâna pe capul animalului adus ca ardere-de-tot” (versetul 4). Într-un asemenea caz, nu se mai

punea problema iertării; cel ce aducea darul respectiv fusese deja iertat, deoarece a trebuit ca, înainte de arderea-de-tot, să fie adus o jertfă pentru păcat. Jertfa pe care o oferea acum exprima recunoștința și închinarea lui către Dumnezeu. În definitiv, meritele jertfei treceau asupra închinătorului, iar jertfa era „primită de Domnul” ca venind din partea lui însuși. Dumnezeu ne-a dat și nouă har „în Preaiubitul Lui”, devenind noi înșine „plăcuți” înaintea Lui (Efeseni 1). El ne vede acum prin Christos; din cauza arderii-de-tot care s-a ridicat spre-El „ca o jertfă de un miros plăcut”, cel ce se apropie de Dumnezeu este „primit” (agreat) înaintea Sa (Efeseni 5.2).

4) Ligheanul de aramă

(Exodul 30.17-21; 38.8)

Ligheanul de aramă ale cărui dimensiuni nu ne sunt precizate, era plasat între altarul de aramă și Cort. El nu servea la aducerea jertfelor, ci pentru spălarea preoților, lucru pe care trebuiau să-l facă Aaron și fiii lui de fiecare dată când intrau în Cortul întâlnirii sau când se apropiau de altarul de aramă pentru a aduce o jertfă. În Ioan 13, Domnul Isus însuși ne-a arătat care este semnificația ligheanului de aramă. În timpul ultimei Sale cene cu ucenicii, El Se scoală de la masă și începe să le spele picioarele. Inițial, Petru îl refuză, dar Isus zice: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte cu Mine.” Și atunci Petru cere să i se spele nu numai picioarele, dar și mâinile, și capul. Isus însă îi răspunde: „Cine are tot trupul spălat, nu are nevoie de Cât să-i fie spălate picioarele, pentru că este cu totul curat.”

Pentru cel Ce și-a spălat tot trupul, cel ce s-a scăldat, adică a trecut prin nașterea din nou și s-a întors la Dumnezeu, nu se mai pune problema repetării a ceea ce s-a făcut odată pentru totdeauna (Tit 3.9); dar se întâmplă adesea că cel credincios, din cauza firii păcătoase care se mai află încă în el, să păcătuiască și astfel să-și murdărească picioarele în drumul spre cer. Și atunci, el nu trebuie să fie iarăși „născut din nou”, ci să i se spele picioarele. Domnul îi va descoperi, prin Cuvântul Lui, unde a dat greș. Credinciosul își va mărturisi păcatul înaintea lui Dumnezeu (1 Ioan 1.9), aducându-și aminte că, pentru acel păcat, Christos a trebuit să moară pe Golgota (vezi tipul oferit de vițeaua roșie în Numeri 19 și broșura lui H.R. „Viteaua roșie”). Având acum picioarele spălate, cel răscumpărat se poate bucura că „are parte cu Domnul”, adică părtășie cu El.

Fără îndoială că atunci când un credincios a greșit, comuniunea sa cu Domnul este întreruptă. Copilul lui Dumnezeu nu mai are bucurie, nu mai are „gust” pentru Cuvântul lui Dumnezeu. El nu a pierdut mântuirea, nici viața veșnică, dar între sufletul său și Dumnezeu

s-a interpus un nor. Trebuie ca credinciosul să se întoarcă numaidecât la Domnul, să-și mărturisească greșeala, analizând cauzele care au produs-o și judecându-se pe sine; apoi, să-și aducă aminte de eficacitatea jertfei de pe Golgota, și va fi restabilit. Dar să nu uităm niciodată că toate resursele divine ne sunt puse la dispoziție pentru a nu ceda păcatului, după cum scrie apos-tolul: „Vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți.”

Este important să ne facem zilnic această judecată de sine și această spălare a picioarelor; dar cum preoții trebuiau s-o facă înainte de a intra în sfântul Locaș sau înainte de a se apropia de altar, se impune îndeosebi să realizăm „fiecare” cercetarea de sine la noi acasă, înainte de a merge la adunare și apoi înainte de a lua parte la Cina Domnului, potrivit cu învățătura din 1 Corinteni 11.26-32.

În aceste versete, ni se arată că oricine mănâncă din pâine sau bea din paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Dar nu se spune că, din cauza murdăriei acumulate pe drum, cineva ar trebui să se abțină de a participa la Cină. Dimpotrivă. „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce.” înainte de a intra în sfântul Locaș să se judece pe sine însuși, să treacă pe la ligheanul de aramă, și așa să mănânce. Cu sentimentul profund al harului care, numai datorită lucrării lui Christos, ne permite să ne apropiem de Masa Domnului, vom participa la memorialul morții Sale, pentru a împlini ultima Sa dorință.

Neglijarea zilnică a judecății de sine și par-ticiparea într-o asemenea stare la Cină ne expun judecății Domnului: în Corint, mulți erau slabi, neputincioși și bolnavi sau chiar dormeau (desigur, din punct de vedere fizic). Însă în textul respectiv, avem și învățătura că, dacă nu ne judecăm singuri și luăm Cina cu ușurătate (a ne abține pare să fie un lucru și mai grav), vom deveni slabi și neputin-cioși spiritualicește, sau chiar bolnavi (o oaie bol-navă se depărtează de turmă!), iar în ultima instanță, biruiți de somnul duhovnicesc (vezi Efeseni 5.14). Dacă așa stau lucrurile, este foarte important să ne putem trezi, „să ne sculăm dintre cei morți”, pentru a regăsi lumina Feței lui Christos.

Ligheanul de aramă a fost făcut din oglinzile femeilor care slujeau la ușa Cortului întâlnirii (Ex-odul 38.8), Aceasta comportă o dublă învățătură: oglinzile ne vorbesc, potrivit cu Iacov 1.24, despre Cuvântul lui Dumnezeu care scoate în evidență greșelile noastre, murdăria care ni s-a prins de picioare în timpul călătoriei prin pustia lumii. Femeile care slujeau la ușa Cortului și cei ce căutau pe Domnul (Exodul 38.8 și 3.7) aveau inimi deschise pentru Dumnezeu. Bucurându-se de prezența Lui, nu le-a fost deloc greu să se lipsească, pe deplin mulțumite, în folosul lui Dumnezeu, de ceea ce altădată fusese obiectul vanității lor.

Capitolul IV:

Veșmintele marelui preot (Exodul 28)

Exodul 25-27 ne prezintă instrucțiunile date de Dumnezeu lui Moise cu privire la facerea Cortului și descriu, mai întâi, obiectele care ne vorbesc de manifestarea lui Dumnezeu în Christos. Abia la capitolul 30 apare ligheanul de aramă, necesar pentru ca omul să se poată apropia de Domnul, iar după aceasta vine altarul: de aur. într-adevăr, înainte de a pătrunde în Sfântul Locaș (sanctuar), preoții trebuiau să-și spele mâinile și picioarele în ligheanul de aramă; apoi, o parte din slujba lor față de Dumnezeu consta din a arde tămâie pe altarul de aur.

Între aceste două secțiuni ce conțin respectivele instrucțiuni divine, avem capitolele 28-29 care descriu instituirea preoției. „Este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos” (1 Timotei 2.5).

În Persoana lui Christos, Dumnezeu ni Se descoperă mai întâi pe Sine însuși: „singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Apoi, vine singurul mijloc prin care noi ne putem apropia de El: Christos ca Preot. În Numele Lui adresăm noi Tatălui rugăciuni, prin El aducem noi neîncetat lui Dumnezeu jertfe de laudă, jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Christos.” „El trăiește pururea ca să mijlocească pentru cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7.25).

Înainte de a ni se vorbi despre accesul în sanctuar, a trebuit să ne treacă pe dinaintea ochilor figura marelui preot.

Astfel, în Exodul 28 sunt descrise veșmintele sfinte cu care trebuia să se îmbrace Aaron, haine „de cinste și podoabă” (versetul 2). Hainele marelui preot ne vorbesc, în exclusivitate, despre Domnul Isus. De altfel, nu știm dacă Aaron le purta tot-deauna, exceptând ziua consacrării sale (Exodul 29.5). Abia intrați în slujbă, Nadab și Abihu (Leviticul 10) aduc înaintea Domnului un foc străin și, ca urmare, sunt pedepsiți cu moartea.

„Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron... Vorbește fratelui tău Aaron și spune-i să nu intre în tot timpul în sfântul Locaș, dincolo de perdeaua dinlăuntru” (Leviticul 16.1-2). Când Aaron intra acolo, o dată pe an, el era îmbrăcat, nu cu hainele sale slăvite, ci cu „tunica sfințită de in” (Leviticul 16.4). Așadar, Exodul 28 ne îndreaptă privirile spre Unul mai mare ca Aaron, Acela care nu a fost niciodată cuprins de slăbiciune, „Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus” (Ivrei 3.1). Deci la El singur ne vom gândi în prilejurile cure urmează.

Veșmintele marelui preot

Pe deasupra celorlalte haine, preotul era îmbrăcat cu un efod, un fel de mantie, pe umerii căreia erau prinse două pietre de onix; pe piept era bine fixat pieptarul judecății. Sub efod se găsea o robă, o mantie albastră, împodobită la poale cu rodii și clopoței. Dedesubtul acesteia, preotul purta o tunică albă de în subțire. Pe cap avea o mitră prevăzută cu o lamă, o tablă de aur curat.

Efodul (Exodul 28.5-6)

Efodul era o haină pur preoțească. Ca și perdeaua dinlăuntru a Cortului, acesta era țesut din albastru, purpuriu, cărămiziu și în subțire, la care se adăuga aurul: „Au bătut niște plăci de aur și le-au tăiat în fire subțiri, pe care le-au țesut în material albastru, purpuriu și cărămiziu, și în subțire; era lucrat cu măiestrie” (Exodul 39.3). Minunat simbol al gloriei divine a Fiului asupra Căruia ne îndreaptă totdeauna privirile Epistola către Evrei. În zilele Sale pământești (reprezentate prin perdeaua Locului Preasfânt), gloria Sa de Fiu al lui Dumnezeu a fost oarecum ascunsă (bineînțeles că nu și pentru ochii credinței); nu exista aur țesut din fire subțiri în corpul perdelei. Dar în funcția Sa de Mare Preot în cer, unde Isus își păstrează toate trăsăturile pe care le îmbrăcase ca Fiu al Omului, strălucește, fără perdea, gloria divină, amestecându-se — ca să spunem așa — cu însăși textura celorlalte caracteristici ale Sale. Dumnezeu îi declară: „Tu ești Preot în veac!” după ce îi spusese mai dinainte: „Tu ești Fiul Meu!” (Evrei 5.5-6).

Bine fixate pe umerii efodului, două pietre de onix aveau gravate pe ele numele fiilor lui Israel: șase pe o piatră și șase pe cealaltă, „după șirul nașterilor” (Exodul 28.9). Pe umerii care au dus crucea, acum Păstorul cel Bun poartă oile Sale. În zilele gloriei Sale pământești, „domnia va fi pe umărul Lui”, dar în așteptarea acelor clipe, ca Preot, El duce pe umeri poverile poporului lui Dumnezeu, puterea Sa fiind pusă la dispoziția alor Săi. Numele lor sunt gravate „după șirul nașterilor”, adică în calitate de copii ai lui Dumnezeu, având aceeași valoare înaintea Lui și fiind chemați să se poarte cu toții pe pământ conform poziției lor privilegiate de fii ai Celui Prea Înalt.

Pe inima preotului se afla pieptarul. Un fel de perniță pătrată, cu latură de o palmă, el era, asemenea efodului, lucrat din fir de aur, din albastru, purpuriu și cărămiziu și din în subțire răsucit. Era împodobit cu 12 pietre, câte una pentru fiecare seminție, „după numele fiilor lui Israel”. Așa apare, privit din sfântul Locaș, poporul lui Dumnezeu pe care Marele nostru Preot îl poartă totdeauna pe inima Sa.

De remarcat că pietrele respective nu aveau aceeași culoare. Fiecare avea firea ei, natura ei:

Nici cei răscumpărați nu sunt identici, dar ei alcătuiesc câte o trăsătură a gloriei lui Christos, unii cutare latură a adevărului, alții alta. Pavel nu era identic cu Iacob, unul prezentând credinciosul din punct de vedere al poziției sale în Christos, celălalt din perspectiva umblării sale zilnice pe pământ. La rândul lui, Ioan se deosebea de amândoi, fiind pătruns, în mod deosebit, de dragostea Domnului pentru el. Nici un credincios nu este în stare să reflecte în întregime gloria lui Christos, ci doar o fărâcă din aceasta. Toti trebuie să fie strânsi laolaltă, ca Mireasă la ospățul nunții, pentru a oglindi frumusețea Mirelui divin (Psalmul 45.10- 11). În sanctuar, pietrele scumpe strălucesc pe inima marelui preot, însă noi avem datoria sfântă de a reproduce, măcar într-o mică măsură, în viața de toate zilele, ceea ce se poate vedea în sfântul Locaș. Pentru a realiza lucrul acesta în permanență, dragostea deplină a Marelui nostru Preot ne vine totdeauna în ajutor.

Pieptarul nu putea fi despărțit de efod. O descriere amănunțită a acestuia ne arată cum era confecționat (versetele 22-28), „pentru ca să stea bine așezat deasupra brâului efodului” (versetul 21). Verigi de aur și lănțișoare de aur și șnurul albastru — legături divine și cerești — conferă celor credincioși o deplină siguranță: nimeni nu-i va smulge din mână Marelui Păstor, nimeni nu-i va clinti de pe inima Marelui Preot.

Pe pieptar se aflau Urim și Tumim, lumină și desăvârșiri, despre care nu ni se dau relații suplimentare. Prin intermedeul lor, era consultat Dumnezeu (a se vedea Numeri 27.21) spre a se ști cum trebuia să se procedeze în situații excepționale - resurse ale înțelepciunii divine pentru asigurarea unei umblări în deplină concordanță cu poziția noastră de copii ai Săi.

Trei elemente sunt împletite în persoana preotului și efodul lui: puterea pe umeri, dragostea din inimă și înțelepciunea care decurge din acestea. Oare nu-i minunat să regăsim toate aceste trei resurse în Duhul care ne-a fost dat, potrivit cu 2 Timotei 1.7: „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci unul de putere, de dragoste și de chibzuință”? Nu se poate una fără cealaltă. Puterea fără dragoste înseamnă lege sau judecată. Dragostea fără sfat este lipsită de discernământ (cf. Filipeni 1.9-10). Puterea și dragostea și chibzuință care provin de la Marele nostru Preot ne sunt foarte necesare dacă vrem ca, în lumea aceasta, să oglindim, cu ajutorul Lui, ceva din firea Sa minunată.

Mantia albastră (versetele 31-32) Christos nu este Marele nostru Preot pe pământ (Evrei 8.4), ci în ceruri. De lucrul acesta ne amintește această robă, făcută în întregime din fir albastru și purtată sub efod. Totul în slujba Sa oficială înaintea lui Dumnezeu ne orientează spre cer unde se desfășoară în prezent lucrarea Lui măreață (Evrei 9.24). Poalele mantiei erau împodobite alternativ cu rodii (din albastru, purpuriu și cărămiziu) și clopoței de aur.

„Marele Preot ceresc trebuie să fie El însuși un Om ceresc; acestui caracter ceresc al lui Christos i se alăturau roadele și mărturia Duhului Sfânt, așa cum aici, în simbol, rodiile și clopoștii sunt dispuși alternativ pe mantia albastră a marelui preot. Din ființa lui Christos, văzută în lumina caracterului Său ceresc, decurg roadele și mărturia Duhului și țin de poalele mantiei Sale, adică au de a face cu pământul acesta" (J.N.D.). Psalmul 133 ne dă o imagine minunată despre toate acestea: el compară frații care locuiesc laolaltă în deplină armonie și unitate cu untdelemnul care, turnat pe capul lui Aaron, se coboară până la poalele veșmintelor sale. Binecuvântarea vine de la Capul Adunării aflat în ceruri până la fiecare mădular al Trupului Său de pe pământ care, prin lucrarea Duhului Sfânt, aduce roade și dă mărturie în fața oamenilor. Marele nostru Preot, aflat acum în Locul Prea Sfânt, în Cer, este ascuns de ochii lumii (Exodul 28.35), dar aici jos se aude sunetul mărturiei date despre El și se poate observa roada produsă de binecuvântarea rezultată din lucrarea Sa de mijlocire împlinită înaintea lui Dumnezeu Tatăl. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi" (1 Ioan 4.12). Iată o minune a vieții creștine.

Tunica (Exodul 28.39)

„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși" (Evrei 7.26). Or, așa a fost Domnul Isus Christos în toată umblarea Lui pe acest pământ; și aceleași trăsături de caracter le poartă El în ceruri, trăsături care constituie baza morală a întregii Sale lucrări de Mare Preot. Ca Unul care a trăit pe acest pământ, El ne înțelege pe deplin: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat" (Evrei 4.15). „De aceea a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate, ca să poată fi... un mare preot milos și credincios" (Evrei 2.17). Nu numai că El este un Mare Preot plin de putere, dar, de asemenea, Unul plin de milă și de îndurare.

Ce minunată îmbărbătare pentru noi, în mijlocul tuturor împotrivirilor, al tuturor contrazicerilor provenite din partea celor păcătoși, al tuturor greutăților ce ne ies în cale, să ne putem gândi la Acela care a trecut prin toate acestea înaintea noastră și care astăzi în cer Se roagă pentru noi, fiind gata a împărtăși durerile și suferințele alor Săi și pe care, de altfel, le-a cunoscut în propria Sa viață de Fiul al Omului.

Mitra și lama de aur (Exodul 28.36-38)

Pe mitra de însoțire era fixată o tablă de aur curată, prinsă cu ajutorul unui șnur albastru și având inscripția: „Sfințenie Domnului." Israelii aduceau lui Dumnezeu jertfele lor potrivit rânduielilor divine. Și atunci cum se poate vorbi de fărâdelegile săvârșite de copiii lui Israel

când își aduc toate darurile lor sfinte? (versetul 38). Pentru a înțelege acest lucru, să ne gândim la laudele, cântările, rugăciunile și cuvintele noastre de adorare. De câte ori nu sunt toate acestea însoțite de slăbiciune, de imperfecțiuni, de neatenție, de expresii nepotrivite? Ce dificultăți nu întâmpinăm noi adesea căutând să exprimăm în cuvinte Ceea ce simțim cu inima? Ce îmbărbătare găsim însă la gândul că, la fel ca altădată Aaron, Marele nostru Preot știe să prezinte aceste daruri imperfecte, în așa fel încât ele să fie plăcute lui Dumnezeu și El să le poată primi bucurosi din partea noastră!

Brăul încingea efodul marelui preot. Un lucru de artă, de mare preț (versetul 8), subliniind faptul că lucrarea Domnului nostru va fi perfectă și făcută totdeauna în puterea mijlocului Său încins. După cum altădată, când era pe pământ, nu S-a lăsat biruit de trudă, doborât de oboseală, nici acum Marele nostru Preot nu slăbește și nu Se lasă, ci “ trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi, iar atunci când va reveni și va găsi pe robii Săi veghind și așteptând pe Stăpânul lor să Se întoarcă, „El Se va încinge, îi va pune să stea la masă și Se va apropia să-i servească” (Luca 12.37). Când era pe pământ, urechea Lui a fost străpunsă, pentru a deveni „rob pentru totdeauna” (Exodul 21.6). Fiii lui Aaron (Exodul 28.40-43) venind în întâmpinarea tatălui lor, reprezintă pe credincioșii care astăzi fiind cu toții preoți pot pătrunde în locurile sfinte despre care vom vorbi în capitolele următoare.

Chiar dacă în oficiul Marelui Preot erau și unele lucruri greu de înțeles (de altfel, pentru confecționarea vesmintelor era nevoie de oameni iscusți, plini de un duh de înțelepciune și de pricepere! versetul 3), totuși ce puternică îmbărbătare găsim noi în toate acestea!

Dacă suntem slabi, El ne poartă pe umerii Săi puternici; dacă dragostea noastră pentru El lăncezește, El ne are pe inimă și ne prezintă înaintea lui Dumnezeu; dacă adesea dovedim lipsă de chibzuință, avem asigurate în El toată lumina și înțelepciunea care ne pot călăuzi în tot adevărul; cât privește „fărădelegile făcute” „când ne aducem toate darurile noastre sfinte”, ni s-a dat asigurarea că există ceva pe fruntea Lui care le face plăcute înaintea lui Dumnezeu.

„Sfinții Tăi, în lupta vieții,
Prin necazuri fără număr
Sorb din roua dimineții
Duși pe-al slavei Tale umăr.
Inima în cer li-i toată
— Numai pașii pe pământ —
Prin iubirea-Ți fără pată,
Mare Preot bun și sfânt...”

Capitolul V:

Locul Sfânt

Dacă ușa Cortului și altarul de aramă ne vorbesc despre accesul în sanctuar posibil oricărui israelit care ar fi voit să vină acolo cu o jertfă, Locul Sfânt ne prezintă privilegiul rezervat, în exclusivitate, preoților. Astăzi, pentru a fi preot, trebuie să fii un copil al lui Dumnezeu, să fii un om născut din nou. Fiecare copil al lui Dumnezeu este un preot, lucru care nu a existat în Israelul de altădată (1 Petru 2.5). Fragmentul pe care îl vom cerceta acum se referă deci la cei ce cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor personal, și nu la aceia care nu au vrut încă să vină la El.

Unii cercetători au comparat altarul de aramă cu întoarcerea la Dumnezeu (convertirea), ligheanul de aramă cu mărturisirea și Locul Sfânt cu părtășia (comuniunea).

În Cortul întâlnirii nu există nici dușumea, nici scaun, nici fereastră! Într-adevăr, preoții, cu picioarele pe nisip, trebuiau să-și amintească mereu că se aflau încă în pustie. La fel și noi astăzi, oricare și oricâte ar fi privilegiile de care ne putem bucura, ne dăm bine seama că suntem încă pe pământ unde „cunoaștem în, parte”, clipa când „vom cunoaște față în față” fiind încă o chestiune de viitor.

Nu era nici un scaun în Cort, pentru că preoții trebuiau să rămână tot timpul în picioare: slujba lor nu era niciodată terminată, jertfele de la altarul de aramă neputând niciodată „să șteargă păcatele.” Domnul Isus însă, „după ce a adus o singură jertfă pentru păcate”, „S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10.12).

În sfârșit, Cortul nu avea nici o fereastră. Altfel spus, el nu era luminat de lumina exterioară, naturală: inteligența omului natural, călăuzit numai de sufletul lui (1 Corinteni 2.14), nu poate pătrunde lucrurile lui Dumnezeu. Pentru a le înțelege, este necesară lumina pe care o dă Duhul Sfânt (sfeșnicul).

În Locul Sfânt se aflau: masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului, la intrare, sfeșnicul cu 7 brațe în partea stângă; și altarul de aur în mijloc, înaintea perdelei. Aceste trei obiecte ne vorbesc de: hrană, lumină și slujbă dumnezeiască (închinare).

Evident, era un simbol al lui Christos care duce poporul înaintea lui Dumnezeu. Pâinile de pe masă, în număr de 12 (Leviticul 24.5-9) au o dublă semnificație. Făcute din floarea făinii, deasupra cărora se punea tămâie curată, la fel ca în cazul darului de mâncare, ele ne duc cu gândul

a) în primul rând, la Christos, hrana preoților în Locul Sfânt. Această hrană este

indispensabilă copilului lui Dumnezeu care vrea să ajungă „la starea de om mare” și să nu mai fie un prunc în credință. Fără hrană, un copil sau o plantă pier. De asemenea, este necesară o hrană sănătoasă, una necorespunzătoare având ca efect moartea, fie că este vorba de un copil, fie că este vorba de o plantă. Numai cu ajutorul hranei spirituale „omul dinlăuntru” se dezvoltă și crește. În Psalmul 144.12 este exprimată rugăciunea ca fiii noștri să fie niște lăstari, niște odrasle care cresc în tinerețea lor. Să cugetăm mereu cu privire la Persoana Domnului Isus, să-L căutăm pe El în Evanghelii și pe fiecare pagină a Sfintelor Scripturi. Un frate zicea odată: „Dacă nu L-ai găsit pe Christos pe o pagină a Bibliei, înseamnă că n-ai citit-o cum trebuie!” „Cercetări Scripturile... dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”, spunea Domnul însuși (Ioan 5.39).

Notăm, în treacăt, că Christos ca pâine ne mai este prezentat și în: darul de mâncare, jertfa pentru păcat, jertfa de mulțumire, jertfa de consacrare, mielul pascal, precum și în mana și grâul vechi al Țării făgăduinței.

la cei credincioși, sfinții Domnului: văzuți în Christos, având propria Sa natură (floarea făinii), plăcuți înaintea lui Dumnezeu (tămâia), în ordinea stabilită de Dumnezeu (aranjate în grupe de câte șase), așa cum, de pildă, îi descriu epistolele către Coloseni și Efeseni. Aceștia sunt credincioșii în lumina sfântului Locaș, în poziția lor înaintea lui Dumnezeu, adică așa cum îi prezintă Christos în cer; o bordură de o palmă de jur împrejurul mesei împiedica pâinea să cadă jos, simbol al siguranței celui răscumpărat în mâna lui Christos;

la cele 12 seminții ale lui Israel, fie în timpul șederii lor în pustie, fie într-o epocă viitoare când administrarea pământului va fi încredințată acestui popor, iar faptul de a se afla în sanctuar este o dovadă că israeliții sunt totdeauna prezenți în gândul lui Dumnezeu (Romani 11).

2) Sfeșnicul

(Exodul 25.31-40; 27.20-21 pLeviticul 24.1-4; Numeri 8.1-4)

Spre deosebire de celelalte obiecte ale Cortului făcute din lemn de salcâm poleit cu aur, sfeșnicul era în întregime lucrat din aur și dintr-o singură bucată. El ne vorbește de ceva esențialmente de origine divină. Era confecționat din aur „bătut”, reamintind că Acela pe care-l reprezintă — Christos — a trecut prin suferințe deosebite. Vițelul de aur, dimpotrivă, fusese doar turnat (Exodul 32.24). Prin urmare, sfeșnicul este un tip al lui Christos, în timp ce untdelemnul, la fel ca în restul Sfintei Scripturi, un tip al Duhului Sfânt.

Unul din elementele sfesnicului, mentionat de mai multe ori, îl constituiau florile de

migdal. Aceste flori ne duc cu gândul la Aaron, la toiagul lui care înverzise, făcuse flori de migdale, după cum se vede în Numeri 17, un tip al învierii lui Christos. Migdalul, potrivit cu Ieremia 1.11-12 arată că Dumnezeu își îndeplinește promisiunile în Persoana lui Christos, așadar un Christos înviat și înălțat în glorie care a dat Duhul Sfânt alor Săi.

În sfeșnicul de aur, în untdelemn și în cele 7 candelă care ardeau în Locul Sfânt, putem vedea, de asemenea, pe Christos așa cum este El prezentat de Duhul Sfânt prin intermediul unor vase omenești aflate în slujba Sa. Într-adevăr, sub acest aspect, era nevoie de cenușare (Exodul 25.38), pentru a se înlătura tot ceea ce ar fi împiedicat curgerea untdelemnului spre a produce lumina necesară Cortului. De altă parte, cele 7 candelă ne arată că lucrarea lui Christos prin Duhul Sfânt se exercită pe diferite căi.

Vedem sfeșnicul luminând sub cinci aspecte diferite:

a) în partea opusă lui și înaintea sa (Exodul 25.37): cea mai mare și cea dintâi mărturie pe care o dă Duhul Sfânt este despre Christos însuși. Primul obiect care îți izbea privirile când intrai în sfântul Locaș era sfeșnicul luminat în întregime. Domnul Isus zice cu privire la Duhul Sfânt: „El Mă va glorifica, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16.14),

Sfeșnicul lumina masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului (Exodul 26.35): astfel, Duhul Sfânt pune în lumină poziția pe care o au sfinții în Christos în sanctuar.

Sfeșnicul luminează, în Numeri 8, în raport cu curățirea leviților. Duhul Sfânt este Acela care trebuie să dirijeze toată slujba adusă lui Dumnezeu, slujbă al cărei resort este, de altfel, El însuși.

În Leviticul 24, vedem sfeșnicul la începutul unui capitol în care se va manifesta opoziția israeliților față de Dumnezeu, adică apostazia. Numai Duhul Sfânt este remediul pentru orice rău care tinde să se strecoare în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

În Exodul 27.21; 30.8 se vede că sfeșnicul ardea în timpul nopții. (De remarcat faptul că, în Templul lui Ezechiel, în timpul „zilei” mileniului nu există sfeșnic.) Numai în timpul lepădării și a absentei lui Christos, Duhul Sfânt luminează sanctuarul pământesc și dă naștere rugăciunilor de mijlocire și închinării (Exodul 30.7).

Dacă hrana este indispensabilă creșterii, nu mai puțin este și lumina. O plantă așezată într-un loc întunecos, chiar bine udată, se va ofili. Un tânăr creștin care nu umblă în lumină* nu va putea face nici un progres spiritual. Dimpotrivă, el se va depărta din ce în ce mai mult de Domnul. Or, lumina Duhului Sfânt nu se stinge pentru noi deodată, ci noi îngăduim, încetul cu încetul, să pătrundă câte ceva între noi și Dumnezeu — un fel de voal subțire care se va îngroșa tot mai mult și ne va lipsi, la un moment dat, de părtășia cu El, de bucuria prezenței

Sale și va face imposibilă lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră. într-un asemenea caz, nu mai poate fi vorba de nici o creștere, nici de comuniune, nici de bucurie. Ce-i de făcut? Să ne întoarcem la El cu rugăciune, să căutăm din nou Fața Lui și să ne luăm timpul necesar pentru a petrece împreună cu El, asemenea Măriei. Dacă este posibil, să lăsăm să treacă astfel ore întregi, până regăsim bucuria mântuirii pe care am pierdut-o.

3) Altarul de aur

(Exodul 30.1-10)

Altarul de aur era cu mult mai mic decât altarul de aramă. El măsoara: un cot lățime, un cot lungime (deci pătrat) și doi coți înălțime. Era' făcut din lemn de salcâm poleit cu aur curat, și ne vorbește în special de Christos. Așezat în fața perdelei dinlăuntru (30.6), el avea de a face cu chivotul și capacul ispășirii.

Preotul aducea miresme pe altarul de aur în timp ce poporul se ruga afară (Luca 1.9-10). Minunată imagine a Domnului Isus care prezintă lui Dumnezeu rugăciunile poporului Său, fie că este vorba de mijlocire, fie că este vorba de adorare (Apocalipsa 8.3-4).

La altarul de aur marele preot mijlocea pentru popor asemenea lui Isus în Ioan 17; Evrei 7.25; Romani 8.34.

Însă tot la altarul acesta poate veni azi orice copil al lui Dumnezeu pentru a aduce tămâie, adică perfecțiunea lui Christos, însușirile-Sale perfecte care se înalță către Dumnezeu. Slujba dumnezeiască, închinarea, aceasta este partea cea mai înaltă a slujirii noastre. Adorarea se aduce, în primul rând, în Adunare (1 Petru 2.5), însă fiecare credincios în parte are posibilitatea (așa cum făcea preotul cu tămâia) să aducă înaintea lui Dumnezeu, în fiecare dimineață și seară, recunoștință pentru darul Lui nemărginit oferit nouă în Persoana Preaiubitului Său Fiu.

Tămâia aparținea, în exclusivitate, lui Dumnezeu (30.34-38). Nu putea fi oferită decât în Locul Sfânt și era interzis a fi arsă de foc străin, trebuind a fi arsă numai în focul luat de pe altarul de aramă (vezi Nadab și Abihu, Leviticul 10). Ce important este să ne reculegem la gândul prezenței divine, când deschidem Cuvântul sau când ne apropiem de Dumnezeu prin rugăciune, ori atunci când ne strângem în Adunare, în jurul Lui. Lipsa de seriozitate privirile aruncate în stânga și în dreapta și, vai, zâmbetele care se schimbă de la o bancă la alta sunt, fără nici o exagerare, o nelegiuire adusă în locul sfânt.

Nimic firesc nu are ce căuta acolo. Și ce să mai spunem de graba unora de a se pregăti de ieșire înainte de terminarea serviciului de închinare!?

De altă parte, lui Dumnezeu singur — Tatăl și Fiul — sunt adresate rugăciunile și închinăciunea noastră. Nicăieri în Sfânta Scriptură nu se spune că rugăciunile trebuie să fie adresate unei alte persoane. Numai Dumnezeu este vrednic de adorare: „fiindcă este Domnul tău, adoră-l" (Psalmul 45.11).

Capitolul VI:

Locul Preasfânt

Asemenea cetății din Apocalipsa 21.16, Locul Preasfânt avea forma unui cub, exprimând astfel perfecțiunea lui Dumnezeu, în toate lucrurile. El era obscur, pentru că Dumnezeu zisese că vrea să locuiască în întuneric adânc, arătând prin aceasta că El încă nu Se revelase pe deplin oamenilor. Descoperirea plenară a . lui Dumnezeu nu s-a realizat decât în Christos, Dumnezeu arătat în trup (Ioan 1).

În sfârșit, după cum am văzut, Locul Preasfânt era închis cu ajutorul perdelei pe care se găseau heruvimii ce aminteau de cei din Eden, aceștia din urmă având sarcina să bareze drumul spre pomul vieții. Nimeni nu putea să intre în Locul Preasfânt (în afară de Moise care beneficia de un statut aparte), cu excepția marelui preot, iar acesta numai o singură dată pe an și nu fără sânge (Leviticul* 16; Evrei 9.7). Acum, perdeaua dinlăuntru este sfâșiată, odată cu moartea lui Christos pe cruce (Luca 23.45), și astfel noi putem „să ne apropiem" „pe calea cea nouă" descrisă în Evrei 10.19-22.

1) Chivotul

(Exodul 25.10-22)

În poruncile privitoare la Cortul întâlnirii, date de Dumnezeu lui Moise în Exodul 25-27, chivotul se află pe primul plan: când Dumnezeu începe să ni Se reveleze, El pornește din sanctuar și iese spre curtea de afară. El ni-L prezintă mai întâi pe Acela care este dragostea supremă a inimii Sale, adică Christos. Identificând drumul pe care ne apropiem noi înșine de Dumnezeu, trebuie remarcat faptul că noi venim mai întâi în curte, la altarul de aramă, apoi la lighean și abia după aceea putem pătrunde în sanctuar. De aceea,, în studiul de față am lăsat chivotul la urmă.

Dacă Christos este primul lucru pus în fața noastră în aceste capitole, aceasta se datorează faptului că Persoană lui Christos trebuie să ocupe primul loc în dragostea noastră. În Psalmul 132, vedem ce importanță acordă David chivotului Domnului. Demn de remarcat că acest

psalm este urmat de Psalmul 133 unde se spune că „plăcut și dulce este să locuiască frații împreună în unitate!” însă, pentru a se realiza strângerea laolaltă, trebuie mai întâi să se creeze Centrul.

Chivotul nu putea fi văzut decât în Locașul preasfânt. Accesul nostru acolo ne este asigurat astăzi, însă întotdeauna trebuie să ne ocupăm de Persoana Domnului Isus cu cea mai mare reverență.

Chivotul avea o lungime de 2.5 coți, o lățime de 1.5 coti și o înălțime de 1.5 coti. Făcut din lemn de salcâm și din aur curat (pentru scânduri nu se specifică dacă era vorba de aur curat), el este un tip al lui Christos, „Cuvântul devenit trup” (Ioan 1), „Dumnezeu arătat în trup” (1 Timotei 3.16). Taină măreață care ne umple inimile de uimire și admirație! însă nu se cuvine cu nici un chip să dorim a diseca firea omenească perfectă (lemnul de salcâm) de firea dumnezeiască (aurul curat), totdeauna prezentate în Sfânta Scriptură ca fiind împletite în una și aceeași Persoană, așa cum o descoperă Evangheliile și alte pagini ale Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru a fi încercat să privească în chivot, locuitorii din Bet-Semes au trebuit să moară (1 Samuel 6.10), iar Uza a fost lovit de moarte din cauză că a atins chivotul (2 Samuel 6. 7). Un chenar de aur (Exodul 25.11) care se găsea „de jur împrejurul chivotului” ne vorbește de gloria extraordinară a lui Christos care constituie, totuși, un fel de protecție contra lipsei de respect în ce privește taina Persoanei Sale (același chenar se regăsește la altarul de aur și la masa pentru pâinile punerii înaintea Domnului).

La fel ca celelalte obiecte ale Cortului, chivotul era prevăzut cu niște drugi care să înlesnească transportul lui. Aceștia prezintă o importanță aparte în legătură cu chivotul, fie că ne gândim la toate etapele care trebuiau a fi parcurse de la Sinai și până la instalarea sa, în cele din urmă, în Templul lui Solomon (1 împărați 8.8), fie pentru a ni se sublinia încă o dată sfințenia a ceea ce-L reprezenta pe Christos însuși: chivotul trebuia să fie purtat totdeauna de leviți, și nu dus într-un car (1 Cronici 15.2).

În Numeri 4.5-6, găsim chivotul călătorind de-a lungul pustiei, acoperit cu o materie albastră, asemenea lui Christos trecând prin lumea noastră: „Cel ce S-a coborât din cer”, „Cel ce vine din cer” (Ioan 3.31).

Sub acest material albastru se aflau pieile de vițel de mare care acopereau diferitele aspecte ale gloriei Sale: perdeaua (Numeri 4.5), singura care putea atinge chivotul. „El n-avea nici frumusețe, nici strălucire, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Isaia 53.2). Numai credința putea discerne măreția perdelei sub învelișul pieilor de vițel de mare. în ceea ce privește chivotul însuși, „nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl” (Matei 11.27). Ce

taină de nepătruns!

În pustie (dar nu după trecerea Iordanului), chivotul este numit „chivotul mărturiei” (Exodul 25.16). A existat, aşadar, în pustiul acestei lumi, un Martor credincios care a răspuns în chip desăvârşit vocii lui Dumnezeu (tablele Legii aflate în chivot) şi care L-a glorificat pe pământ.

În altă parte, el este numit „chivotul legământului”, aflându-se la baza relaţiilor lui Dumnezeu cu poporul lui; în sfârşit, el este „chivotul Domnului”, când vine vorba de manifestarea puterii Sale, cum a fost cazul la Iordan, la Ierihon, sau în casa lui Dagon (1 Samuel 5.3).

2) Capacul ispăşirii

(Exodul 25.17-21)

Chivotul era o ladă al cărei acoperiş îl constituia capacul ispăşirii: expresia „capac al ispăşirii” a derivat de la verbul a acoperi; în Vechiul Testament, prin ispăşirea păcatelor se înţelegea actul prin care acestea fuseseră „acoperite”, ca în Psalmul 32.1, pe când, în Noul Testament, odată terminată lucrarea lui Christos, păcatele au fost „şterse” (Evrei 10.4, 11-18). Expresia „capac al ispăşirii”, redat în versiunile germane prin „Gnadeistuhl”, în versiunile engleze prin „Mercy-seat”, conţine şi ideea de har, de îndurare.

El era făcut în întregime din aur curat şi ne vorbeşte de dreptatea inerentă a naturii divine. Capacul ispăşirii avea deasupra lui doi heruvimi lucraţi din aur bătut, care făceau corp comun cu acesta. Heruvimii pe care este aşezat tronul lui Dumnezeu (Psalmul 80.1; 89.14) ne vorbesc în special de judecata lui Dumnezeu; în felul acesta, dreptatea divină cere judecata inexorabilă a lui Dumnezeu asupra poporului păcătos care nu a respectat Legea Sa (Exodul 32.19).

Dar heruvimii şi capacul ispăşirii erau plasaţi pe chivot, ca să spunem aşa, pe Christos însuşi, Acela care a făcut voia lui Dumnezeu într-un mod deplin şi a permis revărsarea dragostei Sale asupra omului (chivotul conţinea şi tablele Legii); apoi, pe capac se mai găsea sângele jertfei adus acolo de preot în marea Zi a Ispăşirii (Leviticul 16.14-15). Aici heruvimii nu mai aveau sabie ca în Eden, ci, din contră, aripi de protecţie. Cu feţele îndreptate unul spre celălalt, ei priveau către capacul ispăşirii, deci spre sângele stropirii.

Luate împreună — chivotul, capacul ispăşirii şi heruvimii, au devenit astfel, nu scaunul de judecată al lui Dumnezeu, ci tronul harului, al îndurării Sale.

Toate acestea ne vorbesc de Persoana şi lucrarea lui Christos.. În ele vedem, într-un mod izbitor şi profund, cum El a răspuns plenar dreptăţii şi dragostei lui Dumnezeu (Psalmul 85.10).

Tronul harului este-întemeiat pe ascultarea până la moarte a lui Christos.

Capacul ispășirii era locul de întâlnire a lui Dumnezeu cu omul, într-o semnificație dublă:

Aaron, ca preot, reprezenta poporul înaintea lui Dumnezeu, prezentându-se acolo însoțit de sânge;

Moise, ca trimis al lui Dumnezeu,' ca apostol al Său, primea acolo comunicările Domnului destinate poporului Său (Exodul 25.22).

În Evrei 3.1, Domnul Isus reunește rolul dublu al lui Moise și Aaron, fiind numit „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre”.

3) Conținutul chivotului

(Evrei 9.4) - Tablele Legii

Primele table fuseseră sfărâmate de Moise când acesta a luat act de idolatria poporului (Exodul 32.19). Următoarele două table ne sunt prezentate în Deuteronom 10.3-5 ca fiind făcute după confecționarea chivotului și puse acolo când Moise s-a coborât de pe munte: numai Christos putea împlini Legea lui Dumnezeu (Psalmul 40.8) și numai datorită Persoanei Sale, simbolizată prin inter-mediul chivotului, a putut Dumnezeu să rămână în continuare în mijlocul poporului Lui.

Urciorul de aur (Exodul 16.32-34)

Acest urcior de aur conținând mana ne prezintă două gânduri:

- credinciosia lui Dumnezeu care, în cursul celor 40 de ani, a hrănit poporul Lui de-a lungul călătoriei prin pustie. Era pe deplin justificat un îndemn ca acesta: „Adu-ți aminte de toț drumul...” (Deuteronomul 8);

- el este un memorial al lui Christos coborât din cer, El, Pâinea vie, mâncarea dată poporului în pustie (Ioan 6) și partea Domnului în pâinea dată de El.

De notat, la acest punct, că israeliții strângeau zilnic un omer de mană: așa ni se cuvine și nouă să ne hrănim în fiecare zi cu Christos.

Dar cum ultimul verset din Exodul 16 ne spune că „omerul este a zecea parte dintr-o efă”, înțelegem că ceea ce noi putem lua din Christos aici pe pământ nu este decât o mică parte din plinătatea a ceea ce vom avea în gloria cerească! c) Toiagul lui Aaron (Numeri 17) Toiagul acesta care înverzise, făcuse flori și dăduse roade ne vorbește despre har și înviere.

În chipul acesta, tot ce ne învață chivotul cu privire la Persoana lui Christos este completat prin conținutul său: ascultarea Lui deplină, smerirea Sa prin coborârea din cer, harul și învierea Lui.

Capitolul VII: Intrarea în sfântul locaş

Cortul ne-a vorbit despre Casa lui Dumnezeu şi de ansamblul celor răscumpăraţi ai Săi, reprezentaţi prin scândurile, covoarele, cele 12 pâini, stâlpii şi pânzele curţii, tipuri încă incomplete ale tainei care avea să fie pe deplin revelată apostolului Pavel: Biserica, Trupul lui Christos (Efeseni 3.5). Mai mult ca atât: Cortul ne-a prezentat revelaţia lui Dumnezeu în Christos. În toate elementele sale, de la chivot şi până la poartă, L-am văzut pe Christos. O, de ar fi El din ce. În ce mai mult obiectul şi subiectul meditaţiilor noastre, ţinta preocupărilor noastre, suprema noastră iubire!

Însă Cortul ne mai arată drumul pe care trebuie să mergem pentru a avea acces înaintea lui Dumnezeu. În linii generale, Evanghelia după Ioan respectă acest plan. Astfel, capitolele 1-13 reprezintă curtea; la intrare, asemenea altarului de aramă, ni Se prezintă Mielul lui Dumnezeu (1.29); capitolul 13 corespunde ligheanului de aramă. Apoi, capitolele 14-16 ne fac să pătrundem în Locul . - Sfânt. Domnul Isus Se întreţine cu ucenicii, în special cu privire la Duhul Sfânt şi la lumina pe care El le-o va aduce. Apoi, în capitolul 17, Marele nostru Preot intră singur în Locul Preasfânt pentru a vorbi cu Tatăl Său şi a mijloci pentru ai Săi.

Orice israelit putea pătrunde în curtea Cortului prin uşa largă care nu mai era străjuită de nici un heruvim, cu condiţia să vină cu o jertfă. La altarul de aramă, vinovatul află în ce mod puteau fi iertate păcatele sale. Astăzi, la crucea Golgotei, păcătosul care se pocăieşte ştie, prin credinţă, că sângele lui Christos a şters păcatele lui şi că Dumnezeu nu îşi va mai aduce aminte niciodată de fărâdelegile sale.

Devenit preot, credinciosul găseşte la ligheanul de aramă ceea ce răspunde întinăciunilor care s-au prins de picioarele lui, pe drumul vieţii. Apoi, intrat în sanctuar (pentru noi astăzi Locul Sfânt şi Locul Preasfânt formează un tot}, copilul lui Dumnezeu găseşte hrana şi lumina de care are nevoie. El are conştiinţa faptului de a fi fost prezentat înaintea lui Dumnezeu în Christos: „voi în Mine" (Ioan 14.20). La altarul de aur, el poate adora şi înălţa spre Dumnezeu ceva din calităţile perfecte ale minunatei Persoane care umple acest Locaş sfânt. Şi acum, dincolo de perdeaua sfâşiată, el poate contempla frumuseţea şi gloria Aceluia a Căruia umbră se întrezăreşte în chivotul mărturiei (Psalmul 27.4; 2 Corinteni, 3.18).

Când norul, semn al prezenţei lui Dumnezeu, a umplut Cortul, apoi Templul, preoţii au trebuit să stea în picioare (Exodul 40.36; 2 Corinteni 5.14). Motiv de spaimă chiar şi pentru ucenici (Luca 9.34), el este pentru noi azi locuinţa Tatălui, de unde răsună glasul duios:

„Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați!”

Evrei 10.19-22 redă numeroasele noastre privilegii actuale. În locul unui acces interzis de altădată, noi beneficiem acum de o intrare liberă în Locul Preasfânt. Sângele lui Isus a fost vărsat; calea cea nouă și vie a fost deschisă prin trupul Lui, trecând dincolo de perdeaua sfășiată. El rămâne Marele nostru Preot care aduce înaintea lui Dum-nezeu, curățite și sfințite, propriile noastre daruri. Să rămânem oare „departe” ca bătrânii lui Israel altădată (Exodul 24.1)? Dimpotrivă, ne putem apropia fără teamă. Această stare se traduce practic prin: o inimă curată care iubește pe Domnul; o credință deplină, certitudine întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu; cu inimile curățite de un cuget rău prin stropirea cu sângele lui Christos și cu trupul spălat cu o apă curată, odată pentru totdeauna (Tit 3.5; Ioan 13.10).

„Să ne apropiem!” Ce minunat îndemn! Tot ceea ce am văzut în Cortul întâlnirii era o dovadă a faptului că „drumul spre locurile sfinte încă nu fusese manifestat.” Dumnezeu locuia într-un întuneric adânc (2 Cronici 6). Dar azi totul este deschis, totul este lumină. Christos a venit cu propriul Lui sânge; El Și-a oferit propriul Său trup; și acum, binecuvântată poziție în așteptarea gloriei viitoare, „prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh” (Efeseni 2.18).

După ce au gustat ce bun este Domnul, credincioșii, „ca niște pietre vii”, se apropie de El (1 Petru 2.4). Dorința inimii Sale este de a ne avea în imediata Sa apropiere. Tatăl dorește închinători care să-L adore în duh și în adevăr.

Nu găsim alte cuvinte mai potrivite spre a încheia studiul nostru ca acest apel presant:

Să ne apropiem